
Tenigl-Takács László

A KRISTÁLYKOPONYA HÉT KIRÁLYSÁGA

Első Királyság

Kint jártam Amszterdamban, Antwerpenben, azután feljebb, északabbra, Hoogerheide felé. A part szinte végig móló, úgy árulják a hajókat, mint itthon a sós mogyorót. Tele van hirdetésekkel az internet is. A vashajók olcsók, azokat eleve használtan veszik, úgy adják tovább, de sokat kell rajtuk javítani. Vashajó kell, mert mondják, a forgalmas hajóutak már tele vannak szeméttel, félig elsüllyedt konténerekkel, ha üvegszálassal ráfutsz az egyikre, baszhatod. A kikötősorok melletti utcákban meg használt műszaki cuccok. Arabok árulják, éppúgy, mint Pesten. Dzsípiesz, radarreflektor, tartalék vitorla, mentőtutaj, mindenféle kisebb biszbasz, ami kötelező. Kell egy fedélzeti komputer is. Azokba már minden tengerpart, vízmélység bele van programozva, műholdról lehet frissíteni, térkép se kell. Tuti, hogy újunk is lesz. Majd horgászunk, vadászunk. Könyveket mindig viszek magammal. Németbe estefelé indulok. Félúton, Passau vagy Ingolstadt mellett meg kell állni egypár órára pihenni. Aludni nem nagyon tudok, a kamionsofőrök kiállnak, beállnak, kurvákat hajkurásznak, csapkodják az ajtót, a kocsira is vigyázni kell. Egyszer egy havernak az ülése alól lopták ki a brifkóját, benne a teljes bevétel. Aztán hajnalban tovább, át Németországon a francia határig. Végig autópálya, ha ráállok a százharmincra, és nincs dugó, szinte figyelni se kell. Lenyomtam már vagy négyszázezer kilométert, ha meghalnék vezetés közben, a furgon percekig menne magától tovább. Szétválna az idő. A kocsi előre, az enyém pedig visszafordulna, mert te, Benya, meg a többi haverok még sokáig dumálnátok rólam, de csak a régi dolgokról, amiket együtt csináltunk, és amik visszafelé vannak az időben. Olvastam egyszer egy háromidőset is. Abban meghal egy ürge a villamoson. Mielőtt meghal, egy öregasszonyt néz az ablakon át, aztán rosszul lesz, leszáll, és összeesik. Az ő ideje már visszafelé megy, mert az egész könyv róla szól, ráadásul jó kurva vastag könyv, és a halála nélkül nem lenne normális befejezése. Az öreglány meg továbbmegy, az ő ideje előrehalad. Plusz van egy harmadik idő is, mert az öregasszony egy svájci nő, aki a követségre tart, hogy megkapja a kiutazási engedélyt. Ezt meg csak az író tudja. Ez az ő ideje. Az író is meghalt régen, így már ő is visszafelé tart. Mi meg százharminccal húzunk előre Heidelbergbe. És azok az idők, amikről beszélünk, összevissza mennek bennünk előre meg hátra. Ha most mi is meghalnánk, a többi élők előretartának, mi pedig vissza, és senki sem tudná, hogy amikor meghaltunk, bennünk is éppen mások idői mentek mindenfelé. Szóval valami ilyesmi. Sokan csak elolvassák a könyveket, és a végén azt mondják, fú, de jó, ez tetszik. De nem értik őket, csak kajálják.

Ezt most azért hoztam el, mert mondták, hogy érdekes, olyan, mint a dráma vagy a net. Sokan rá vannak zuhanva, de én nem bírom a fanokat még a filmekbe se. Lemmingek. Egyszer megszívattam egy csákót, aki teljesen bele volt zúgva. Mondta, hogy zseniális. Olvastam már tőle én is ezt-azt, kitaláltam, hogy az agyag géppuskától úgy bezúmultak az oroszok, hogy ráhívták a dalai lámát, annyira buddhista meg modern, az meg külön fogadta. A megszívott csákó teljesen beindult, hogy ő ezen nem is csodálkozik, telje-

sen meg tudja érteni. Én meg csak fél évvel később olvastam, hogy magamat szoptattam, mert azok ott ketten Moszkvában tényleg találkoztak, ami azt jelenti, hogy vagy el van romolva már a dalai láma is, vagy szar az angol fordítás. Egy másikban jobbat is olvastam. Abban egy írónak haldoklott az apja, hazautazott, hogy láthassa még, de nem tudtak átmenni a túlsó partra, mert zajlott a jég a folyón. Ő meg csak gondolkodott az életéről, mert volt ideje. Eszébe jutott, hogy gyerekkorában ugyanitt pecáztak. A víz tiszta volt, leláttak vagy három méterre a fenekére. Az apja meg egy fűvel kibélelt favödörbe tette a kifogott halakat, és ő hiába könyörgött, hogy beleihasson abba a hideg, halas vízbe, az apja nem engedte neki. És ez éppen akkor jutott eszébe, amikor az apja már lehet, hogy meghalt a túlsó oldalon. Volt egy másik ilyen is, abban is egy kissrácnak temették az apját, esett az eső, a sírba meg beleugráltak a békák. A gyerek a békákat sajnálta, kérdezte is, hogy kiszedik-e őket, mert nem tudta, hogy mért sír az anyja, és hogy mi van. Mikor az enyém rákos lett, hazajött Kaiserslauternből. Most én is kitalálhatnék valami francos nevet, de tényleg Kaiserslauternben volt gondnok az öregek otthonában, és itthon akart meghalni. Aztán csak ült a konyhában, és nézett maga elé, meg ki az ablakon. Mondtam, hogy menjünk le legalább pecázni, de nem is válaszolt, nem csinált semmit. Az intenzíven nem volt már magánál, belesúgtam a fülébe, hogy ha meghal, utánamegyek, és szétrúgom az Istennek a seggét, amiért ilyen fiatalon megölte, a mutter meg sírt és pissegett, hogy ne mondjak ilyet, mert lehet, hogy meghallja, és magával viszi. Nekem nem jön be a temetés. A fatert hamvasztottuk, és beleszórtuk a kenuból a Dunába. Ez volt a végrendelete. Aztán még ott a vízen szétütöttük magunkat a haverokkal, majdnem bele is borultunk, mindent a vízbe dobáltunk, bakancsot, kabátot, a teleszkópos pecabotját, a kazettás magnót a kedvenc számaival. Ez a bonyolult, baszki, meg az, hogy itt lebegünk a semmiben ezen a kis picsányi porszemen, amin annyi csak a tengervíz, mintha rálehelnél egy kavicsra, áruljuk ezt a sok szart, és az agyunkban turkálunk, ahelyett, hogy végigmennénk az egészen, és kiköténék a legjobb kikötőkben. Most elugrok, hozok egy sört, és dobok egy sárgát, ha a széles bográcstól kérdik, mondd azt, hogy az a *für die Suppe*, a másik, a befelé hajlított az *Eintopfgerichtet*, arra nem kell fedő, mert benn tartja az ízét anélkül is. Állvánnyal *fünfundzwanzig*, és *fünfehn*, ha csak grillezni kell.

Második Királyság

Az Ariadna a legdumásabb csaj. De lehet, hogy pasi és úgy csaj, vagy úgy csaj, hogy pasi. Sokan csinálják ezt a neten. Nagyon buzisak az álmai, egy törpe szövegel bennük, akinek varázssisakja van, mászkálnak mind a ketten. A többiek meg kérdezik, hogy akkor most mi a helyzet. Olyan, mintha blogolnának, mert tele van szmájlikkal, de fos az egész, mert nem így blogol az ember, vagy te már írtad le blogban, hogy „információt tartalmaz mindenki számára”? A törpe sisakja szétválasztja az időt, olyanokat is mond, hogy először mindig a lényegre kell figyelni, aztán belemenni a részletekbe. Meg hogy a belső melegtől lesz a vágy, ami lefolyik a tarkólemezekbe, benyomásradatok vannak benne, meg emlékbuborékok, meg morzsák, csírák, amik igazából ajtók, és át lehet lépni rajtuk egy másik kitalált valóságba, szóval tényleg valami buddhista szarság az egész. Egyszer északon nekem is volt egy ilyen ajtó, talán Schwerin mellett nyomtam a kürtöskalácsot, és begombáztam egy ottani csajjal. Katrinnak hívták, minden északi német nőt Katrinnak hívnak, nekem is volt vagy három. Valami erdőben dugtunk, aztán pisálás közben el-

kevertük egymást. Mindenfelé kerestem, a susnyásban, a kocsmákban, az utcákon. Akkorra már kicsit lenyugodtam, és kinyithattam valami átjárót, mert egyik pillanatról a másikra egy faluban találtam magam. Becsöngettem a házakba, kérdezgettem, hogy nem láttak-e egy Katrin nevű nőt, majd elképedt családoknak tartottam előadást az igazi szexről. Arra is emlékszem, hogy részegeknek magyaráztam, maradjanak csak bebaszva, ne legyenek lemmingek, mint a többi német, majd valami ösvényen matrózokkal találkoztam, akik elvittek az erdő közepén egy uszályra azzal, hogy ott lesz a Katrin. Aztán bementünk a hajóra, az alsó kajútbe, majd szóltak, hogy hívat a kapitány fel a kormányosfülkébe. Fel is mentem, de ebben a pillanatban kizuhantam, és ott találtam magam egy hajnali erdőben, se matrózok, se Katrin, se hátizsák, se iratok, csak valahol Schwerin mellett egy hajnali erdő a semmiben. Bementem a városba, és kérdezgettem, hogy hol van a környéken tó, ahol esetleg hajó lehet. Senki sem tudott ilyent, de végül valaki mégis útba igazított egy távoli tóhoz, ami több óra járásra volt, és annak a vizén tényleg ott ringott az a lepusztult rozsdás hajó, amiben korábban jártam. De ez mégsem lehetett az a hajó, mert üres volt és kibelezett, a hátizsákom meg sehol. Ekkorra már teljesen bepánikoltam, és ettől sikerült újra elrugaszkodni és kitalálni, hogy visszamegyek abba a korábbi valóságba, hogy legalább az irataimat meg a pénzemet elhozzam. A Katrinnal meg csináljanak a matrózok, amit akarnak. Nagy nehezen meg is találtam a helyet, és feltűnt, hogy az erdő közepén ott áll egy pottyantós budi, aminek a bódéja feltűnően hasonlít egy hajó kormányosfülkéjére. Itt aztán meg is találtam minden cuccomat.

Egy ilyen könyvben biztos azt írják, hogy a Katrinok fontosak. Ők jelentik azt a nőt, akivel az ember vándorlásai során akad össze, leheletkönnyen megkapja, aztán leheletkönnyen elereszti mindegyiket, és rájön, hogy mégsem kellett volna eleresztenie őket. És aztán azon erőlködik, hogy visszakapja ezt az erőlködésnélküliséget, amitől persze csak még messzebb kerül tőle. Kapcsolata velük időtlen, könnyű és egyszerű, semmiről nem szóló pauza, és ettől örök és nem fájdalmas üresség. A szív és a fejtető között áramló lélegzet, amiről a régi indiaiak azt írják, hogy ha jól beerősíti az ember, az eredmény tollpihekönnyűség és az akadályok eltűnése. És mégis elveszíti mindet, mert szeme a vágyak földjeivel van tele, messzi tengerpartokkal, amelyekre még el akar jutni. Pedig a Katrinokkal pont ott van, ahova el akar jutni, és ezt csak akkor tudja meg, amikor eljut azokra a partokra, és ott nem talál mást, csak a Katrinok emlékeit. Hát egy nagy lófaszt, Benya, nem kell a sok marhát a ködös rizsával beetetni. Csak annyi az igazság, hogy volt egy Katrin, akivel Schwerin környékén figuráztam a fenyőfák között, volt egy Katrin, akivel együtt laktam Berlinben talán másfél hetet valahol a Friedrichstrasse környékén egy kölcsönlakásban, és volt az a Katrin, akit te is ismersz, akit a Bodensee mellett kúrtunk meg mind a ketten a parkolóban a férje szeme láttára, aztán meg kölcsönkérté és ellopta a damasztolt késemet.

Harmadik Királyság

Három évvel ezelőtt megismerkedtem egy faszival, aki késeket vett, sokáig válogatta őket, azután meghívott vacsorára az angelbachtali vásár után. Templomos lovagnak volt beöltözve, folyton lekapdosta a sisakját, törölgette a kopasz fejét meg a szemüvegét, az arca vörös volt, zihált, tutira vettem, hogy ott purcan ki a láncing meg a bádóg alatt. Dumáltunk, azt hittem, homokos, azért csinálja, de aztán otthon kiderült, hogy

családja van meg gyerekei. A felesége segített leszedegetni róla a cuccot, búzlótt alatta, mint a disznó, letusolt, kajáltunk, asztali áldást mondott az evés előtt. Valami bankalkalmazott. Hétvégeként nyomják a hagyományőrzést, nyaranta háromszor-négyszer is a középkori spectaculumot. A feleségét nem érdekli a dolog, de hagyja. Hittantanárnő. A gyerekei nem voltak otthon, táboroztak valahol, hozott nekik ajándékba vikingbaltát, pajzsot, furnérlemezből, meg olyan pamutból kitömött túlkös bébiszakot tizennyolc euróért. Ezek a játékosok ezerrel jobban keresnek, húszat is eladnak, míg te egy normális kardot rá tudsz sózni valakire. Időugrás ez is, Benya, csak nem kell túlvariálni. Reggel visszamentem a standhoz, nem tűnt el semmi, ezek nem lopnak, és elég komoly a biztonsági őrzés. Aztán átjött a magyar íjászgyerek, sopánkodott, hogy nem megy a biznisz. Reflexíjakat árult, tarsolylemezes övtáskákat, magyar címeres, turulos kulcstartót meg ilyeneket. A marha nem hozott ütőt a sámándobokhoz, én meg azt mondtam, mesélje be a vevőknek, hogy a dobverőt mindenkinek magának kell kifaragnia, azzal küldi bele a sámánszellemet, ez az ősmagyar hagyomány, meg hogy a présnyomott fülbevalókon lélekmadár van, az viszi el a lelket a Napba. A Nap mögötti, igazi Napba, ami sohasem látható, mert eltakarják az előtte levő Nap sugarai. Sámánutazáskor pedig le kell menni a földbe, át kell menni az állatba, ami egy totem, medve, farkas, bika vagy ilyesmi, azután megint átalakulni szárnyas állattá, sárkánnyá, lepkévé, madárrá, és felrepülni az égbe. És hogy a dolgok, amiket látnak, nem tárgyak, hanem titkos folyamatok, amiket sohasem lehet megérteni. Ezt, azt hiszem, a hunos könyvben olvastam, lehet, hogy másvalahol, de olvashattam volna abban is. Az ilyen dumák mindig bejönnek. Azt viszont soha ne mondja a smukkra, hogy nikkelezett, mert arra a németek allergiásak. Aztán meg este jön az íjász csákó egy kocka sörrel, és mondja, hogy eladta az egészszet. Még azt is bemagyarázta, hogy háromszor olyan gyorsan kell ütni a dobot, mint a szívverés, a svábok meg méricskéltek a pulzusukon, hogy hogyan legyen a dobolás. Volt fantáziája meg nyelvtudása a gyerekeknek. Pedig szar, gagyí dobok voltak, az egyikre egy üstököst festettek az armageddonos filmből, a másikra pedig egy tigrisfejet. Kimásolták a Dzsungel könyvéből a Sir Kán pofáját. A sörhöz beküldtünk egy üveg becherovkát, rászívtunk egy dzsoját, éjjel meg rám bukott a punk lengyel csaj, akit még reggel kiszúrtam, de úgy be voltam ájulva már, hogy azt mondtam, ha fel tudja állítani, nekiadom, el is viheti magával.

Sverteset kell venni, Benya, van tengeri is, mert a svertet be lehet húzni, így egészen ki tudsz menni a homokos partig, megspórolod a kikötődíjat, amire rámegy a gatyád. Cseteltem egy német csávéval, az Kieltől lement egészen a Boszporuszig. Mondta, hogy végig tele van jachtokkal a tenger. Sokan csinálják. Van egy csomó veboldaluk is, arról szeded az infót. Már ezer euróért kaphatsz egy mélytengeri jogosítványt, kell egy kis gyakorlat, de inkább elméleti képzés az egész. Gagyí angol és navigáció, mert már üzlet lett ez is, hogy ki hal meg útközben, mindenki leszarja. Befizeted, átmész, aztán már csak szél kell meg víz meg szerencse. Öt évvel ezelőtt én is sokat láttam Goán a kikötőben, főleg izraeliek nyomulnak rá, mert egy rakás pénzt kapnak a leszerelés után. Próbáltam spannolni velük, hogy vigyenek át az öblön, de leráztak, nem barátkoznak mással a saját fajtájukon kívül. Végül aztán ott ébredtünk reggel az íjasgyerekekkel, olyan volt az arca, mint a kifacsart citrom, úgy kiütötte magát. Rám ragadt, ott nyafogott még nyitás után is, hogy ő mennyire trianonos, meg hogy az emberiség szemete a cigány, a román, a szlovák, de még a német is, végül aztán elküldtem a picsába, hogy jönnek a vevők, különben is, mi a francnak vásárolzik, ha ő is ebből a szemétből él, és ebből tartja el magát.

Negyedik Királyság

Szerintem rájött a csávó, hogy kell a paláveret csinálni. Tiszta phantasy meg akcióthriller az egész. Van egy, amiben az orosz faszinak a fogában van az adóvevő, és ha rámondja az égre a mantrát, lezuhanak az M16-osok. Mindig napszemüveget visel, hogy ne lásd a szemét. Azt mondja magáról, hogy az év nagy részét kolostorokban tölti, Burmában, Tibetben. Hiszi a faszom. Megnéztem a neten. Fenesegyerek ez, úrifíú, selymes a pofikája. Könyvtárazik, szótáraz és filmeket néz. Volt egy bölcsész csajom, az is szemüveges, de remek seggel és csöcsökkel. Nagyon komálja, mondta, hogy kortünet, emblemátikus jelenség. Meg valami japán csávót is, aki még nagyobb szám. „Konceptualizmus”, „antiutópia” meg ilyen szavakat használt, biztos az ELTE-n tanulta. Én otthon főleg télen olvasok, a földeken nincsen munka, vásározni se lehet. Volt egypár sztori, amit jól megjegyeztem. Az egyikben egy bolsinak szétlövik a hasát, a belei kifolynak, látszik a bordái között, hogyan dobog a szíve. A többiek meg csak állnak, és tanakodnak, hogy most mi legyen. Az meg könyörög, hogy lőjék már agyon, nem bírja tovább. Jön az ellenség. Korábban is találtak már halálra kínozott sebesülteket, a nyelvüket kitepték, a szemüket kiszúrták, egy terhes nőből pedig kivágták a gyereket, és élő kutyát tömtek a hasába. Aztán az egyik munkáskatona odamegy hozzá, elveszi tőle az iratait, hogy sohase tudják meg, kicsoda volt, és szó nélkül szájba lövi. A többi nyápic szemüvegest pedig, akik nem merték megtenni, elküldi a jó kurva anyjukba. A másikban van egy csempész és gengszter, az meg azt csinálja, hogy a nővére lakodalmán nászajándékkul felgyűjtja a rendőrkapitányságot. És ezek mind megtörténtek, Benya, ez nem kitalálás. Az ilyeneket jobban szeretem, mert nem másznak rám, nem találják ki a képeket helyettem, és nem akarják belém dumálni, hogyan érzem jól magam. Ha ilyet olvastam, leteszem a könyvet, gyúrok egy spanglit, leoltom a villanyt, és a sötétben elképzelem, hogy mi lett volna, ha én vagyok ott, hogyan lettem volna ott, meg mertem volna-e én is csinálni. De figyelj most a standra, lefűjták a *Ritterspielt*, kezd jönni a tömeg.

Ne mondd nekem azt, bazdmeg, hogy irracionális! Tudod, mi az irracionális, hogy itt áll ez a köcsög, és már harmadszor kérdezi meg, hogy milyen vasból van a hun kés. Én meg mondom neki, hogy *Federstahl*, *handgeschmiedet* und *geschärft*, és hogy ne akarjon csak kovácsoltat venni, mert az már egy dobástól eltörik. Van olyan fasz, aki azt képzelem, hogy a damasztolt pengét karikába lehet hajtani, meg hogy kettévágja a pus-kacsövet. Kungfus filmekben látták. A fater már hatéves koromban kihúzott Baden-Württembergbe, a mutter két évvel utána. Kivittek engem is, ott fejeztem be a Hauptschulét, hol itt voltunk, hol ott, mert vagy az egyik, vagy a másik akart hazajönni. Aztán a visszaprivatizáláskor kaptunk kárpótlásra vagy húsz hektárt, darabokban, a fater meg az összes, Németbe' összespórolt pénzéből még több földet vett, hozzácsaptuk a nagyfaterét is, kaptam egy traktort, felszerelést, a nevemre írást az egészet, hogy majd én gazdálkodom. Megcsináltam a hentesszakmát is, ki tudja, esetleg nagybaniban nyomjuk a sertést. Na, ez az irracionális, bazdmeg, hogy éjjel, reflektorozva seggig érő rasztával nyomod a szántást, a parasztok meg rajtad röhögnek, mert tudják, hogy úgysem lesz semmi az egészből. Annyi azért visszajött belőle, hogy tavaly be tudtam ültetni két hold fokhagymát. Azt a kis búzát meg szétoztottam a cigók között, eljöttek érte kapálni. Lett is vagy tizenöt mázsa, mondta a felvásárló, hogy átveszi ötszázért kilóját. Ezerkétszáz a piacon. Elküldtem az anyjába, mondtam neki, hogy akkor inkább visszadugdosom.

Ötödik Királyság

Figyelj, Benya, itt azt mondja a könyvben a Romeo-y-Cohiba, aki az egyik szereplő, hogy pszichiáteri konzíliumra van szükség, mert neki szimbolikus frusztrációja van. A többiek meg olyanokat, hogy bészszínű padlón szaladgálnak, nem is emberek, hanem patkányok egy kísérleti labirintusban, aminek szögesdrótból vannak a falai. Meg hogy az Akhilleusz nem ülne be egy Alfa Romeóba. Tutira hiányzik a faszinak az élmény, ezért tömi tele minden szarral az agyát. Ezeknek is itt mind. Ha megfigyeled őket, szombaton jönnek a vadabbak, persze azok se igazán vadak, csak tetkósok, szolizottak, konditeremben kigyúrtak. Wesszik, tele vannak lével, összeharúcsolnak mindent, polírozott hajítófejszét, scramaxot, az se érdeklí őket, hogy kiélezve nem lehet vele az ut-cára kimenni. Egyszer állt meg egy öreg kovács. Igazi szakí. Olyanok voltak az izmai, mint a nadrágszíj. Sokáig nézegette a késeket, vizsgálta a márkajelet, egyensúlyozta őket az ujján, próbálgatta, milyen a köszörülésük. Mondta, hogy ritka már az ilyesmi. Tud a Viktor jókat is kovácsolni, de nem nagyon kell már a minőség. A csóróbbak az osszik, onnan látod, hogy kockás pokrócból varrják meg otthon a kiltet, a buggyos ujjú inget használt lepedőből, nem vásárolnak, fél órát válogatnak a pakisztáni bővli között, aztán elvisznek hozzá egy műbőr tokot. Megnyomták őket is a ruszkkik, elnyűtt az arcuk, a legtöbbben melósok, munkanélküliek. Vasárnap meg jönnek a vallásosak az istentisztelet után. Polgárnak és parasztnak öltöznek, a papa vállán egy fagereblye, oldalán fityeg egy bicska meg egy ivótűlök. Kérdeztem szemben a srácot, miből csinálja, mondta, hogy a vágóhídon szerzi be kilóra, aztán kipolírozza, kívülről, belülről, és ragaszt rá egy szíjat, egy rézkarikát. Rendelnek egy sört, beletöltik és beosztják. A gyerek meg kap egy farkadot. Ezeknek adtuk el múltkor a tíz vasrózsát, dumáltam, hogy örök szerelem meg minden, nem mondtam meg, hogy igazából sírkőre való. Nekik megy a kürtöskalács is, néha hármat-négyet is vesznek, becsomagolják, hazaviszik ebéd utánra. Egyszer olvastam, vagy valaki mesélte, hogy száz évvel ezelőtt Kijevben a jégpályán szerelték fel először a villanyvilágítást. Zenekarra, villanyfényben korcsolyáztak az úrilányok. A szíámi trónörökös pedig éppen arra utazott, az egyikbe beleszeretett, hazavitte, és elvette feleségül. Nem jött be a dolog, mert otthon már kiszemelték neki a menyasszonyt, az orosz csajt pedig úgy nyírták ki, hogy villanykörtét rendeltek nyugatról, porrá törték, és belekeverték az ételébe. Bélvérzés, hónapokig is eltart, amíg meghalsz, és nincs mit tenni. Régen apróra vágott tigrisbajusszal csinálták. Megjegyzí az ilyesmit az ember.

Megbeszéltem a Viktorral, hogy jövőre külön csináljuk, csak akkor megyek vásárba neki, ha nem kapok a kalácsra engedélyt. Kell a pénz, a fokhagymával most már biztos, hogy bebuktam, hagyom a földet a francba, csinálja meg az öcsém, ha akarja. Ez se leányálom. Két évvel ezelőtt négyszer is megállítottak a vámosok az autópályán, hogy hová megyek, mit szállítok, miért nem az enyém az autó, meg minden, a végére már úgy berágtam, hogy azt mondtam nekik: FEGYVEREKET VISZEK, HOGY BAZD MEG A KURVA ANYÁDAT! Rácsesztem, mert az egyik kitelepült erdélyi szász volt, és értett magyarul. Kipakoltattak mindent, de aztán megúsztam, nem lett belőle feljelentés. A kristályos könyve tetszett még a legjobban, mert elég pontos benne a megfigyelés és az ábrázolás. Két kadét kokózik benne végig Szentpéterváron a forradalomkor, köröztük lődöznek, az utca tele van halottal, ők meg nem vesznek belőle semmit, csak szívnak és filozofálnak. Kettős világ, mikor a tükörrel karcolod a tükröt, feljön a foncsor, és ahol feljön, átlátsz közöttük. És mikor éjszaka van, ha két tükrön átlátsz, nincs

mögöttük semmi, csak a fekete üresség. A tükör máshol is a mániája. Van benne persze smafu is. Megnézem én azt, aki lóháton, szélben a körméről szippant kokaint. Tudod, mint amikor a Kristálykoponyában az Indiana Jones a hűtőszekrénybe mászik be, és úgy éli túl az atomvillanást. Meg nyüzsög ebben a könyvben is a karma. Valami baja van vele.

Hatodik Királyság

A videofon mindig a Don Giovanni nyitányát játszotta, akárhányszor a Főnök keresett. Mindig istenmaszkokat válogatott, sohasem tudta, ki lehet az ikon mögött, legfeljebb annyit, hogy középkorú, paranoiás férfi. A hullószemei olyan érzést keltettek bennem, mint amit rágcslók érezhetnek a terráriumban, amikor kiszabadul az óriáskígyó, és körbetekeredik a vitrinen. A többiek még örültek is, hogy egyáltalán képet kaptak egy fejjel, ami rájuk néz, beszél hozzájuk, és nem valami fraktálszerű monoszópot, az özönvíz meg a QBL-tech. előtti hangtorzítással, ahogy az alacsonyabb rangú proletárok meg a hamvasztásra várók esetében. Az a szóbeszéd járja, hogy pár éve két ügynököt is személyesen fogadott. Nemsokára mindkettőt nejlonzsákban hozták vissza arról a küldetésről, amivel meg lettek bízva. Ha élek még addig, vagy túlélem a saját halálomat, lehet, hogy megkeresem az ajtót, és szembenézek azzal az arccal (ha van ott egyáltalán arc), akivel szemben mindenkinek gondjai támadtak a saját önértékelésével. Ennyi, Benya! Most dobtam össze az autópályán Nürnberg és a Heilbronn között. Ez a királyság! Tegyelj még bele a küldetésbe egy Brahma-vámpírt, Minotaurosz, KGB-ügynököket, rázd össze jól, mert nem nagy cucc összekeverni a világot.

En egyszer nagyon összekeveredtem. Svédországban van egy sziget, rajta meg egy falu, teljesen úgy csinálták meg, mint régen, kovácsműhely, középkori standok, kocsmá, amiben villany sincs, de legalábbis nem látszik, csak fáklyák a falon, meg gyertyák az asztalokon. Viking zenét nyomnak, a pulton meg ott táncol két szőke csaj prém miniszoknyában, félmeztelenül, lengő csöcsökkel, a faszik meg sisakban, baltával, karddal, fakupából isszák a sört, és verik vele a tamtamot. Mikor beléptünk a haverral, mondtam, na jó! Ez az a hely. Én innen nem megyek tovább. Soha. Odajött hozzánk egy lóbaszó, kétméteres csavó, kigyúrt, erős negyvenes, a szakállát két tincsbe fonta, a vállán meg, nem hazudok, egy akkora fakalapács, mint egy vizesvödör. Kiderült, hogy ő a tulajdonos, kezünkbe nyomott valami fehér töményt, amitől úgy beálltunk, mint a gipsz, igaz, hogy addigra már megittunk ketten egy üveg rumot. Aztán rászálltunk egy harmincas, nagyon jó külsejű csajra, aki egyedül ült, és úgy tűnt, hogy facér, senki nem foglalkozik vele. Annak is prémszoknyája és melltartója volt, meg olyan túlkös sisak a fején. Engem le se szart, csak a haverral szöveget, én meg visszamentem a fakalapácsoshoz, és elírtam neki, hogy mi a bajom. Hát ezt nagyon elcseszttem, Benya, mert kiderült, hogy a csaj a tulaj felesége, az meg elkezdett üvöltöni, hogy itt rögtön szétveri a pofánkat azzal a kalapáccsal, ha el nem húzunk a sunyiba. Gondoltam, ebből gáz lesz, kitántorogtam, de annyira kiütött az a fehér lötyty, hogy már beszállni se tudtam a furgonba, csak úgy bezuhantam. Aztán arra riadtam, hogy valaki nagyon ordibál, de azt már nem hallottam, hogy mit és milyen nyelven. Nyilván svédül. Na, mondom, jön a kalapácsos, nincs más esélyem, mint hogy kiütöm azonnal. Ki is ütöttem, de nem nagyon láttam a maxtól, így aztán fel tudott állni, és hasba rúgott. Kapott még egyet, meg én is, végül mindketten kifelé kúdtunk. Reggel meg, amikor felébredtem, látom, hogy a haverom hever a kocsi előtt, törött orral, a fél szeme teljesen feketére be-

dagadva, és amikor magához tért, elmondta, hogy őt is elhajtotta az a fakalapácsos, sőt, úgy hallotta, mintha utána jönne, és ő is az életéért küzdött, amikor verekedett. Délután meg odajött két német csaj, valószínűleg egykori NDK-sok, mert azt mondták ránk, hogy mi vagyunk a Lolek és a Bolek. Kiderült, hogy hajnalra hatalmas buli lett, mindenki mindenkivel, az egyik csaj például úgy élvezett el, hogy kardot nyomtak a torkára, mi pedig egymást vertük agyon a parkolóban, ahelyett, hogy üvegesre dugtuk volna magunkat. Ráadásul, aki már visszament a kocsijába, az mind minket nézett, és rajtunk röhögött. És az a két hülye német picca mindenkinek elmesélte, hogy mit csináltunk Svédbe, úgyhogy még évek múlva is beszóltak az ismerős árusok, hogy itt jön a Lolek meg a Bolek.

Hetedik Királyság

Tudod, mik a lemmingek, Benya. Kis fehér dögök az Északi-sarkon. Tavasszal kibújnak a hó alól, futkorásznak, szaporodnak, rágják a zuzmót, a bogyót, mozízik nekik egy kicsit a világ, aztán összevadásszák őket a rókák meg a farkasok. Amelyik túléli, túléli. Annyi, amennyi. Nekem ez nem kell. Legalább három kalácsos standot veszünk, egy nagyobb városban kibérelünk egy lakást, felállítjuk őket az áruházak előtt meg a parkolóknak, az árusokat Magyarországról hozzuk, mert úgy kevesebbe kerül. Van is már ötletem, hogy kiket, a Tutyi, a Béla meg a Punci már jelezték, hogy szívesen jönnének, mert nekik is tele a tőkük az egészszel. Németül se kell nagyon tudni, elég csak annyit ordibálni, hogy *Holzkuchen, fünf Euro, meg ungarische Spezialität*. A többit majd rátanulják idővel. Mi meg csak körbemegyünk, besegítünk, tolmácsolunk, ha kell, beszadjuk a pénzt. Nem is kell reklám. A karamell meg a fahéj szaga a reklám. Van egy reklámos könyve is, abban a Che Guevara a lemmingeknek magyarázza, hogy ők lemmingek, olyan lemmingek, akik tudják, hogy lemmingek, a lemmingek pedig örülnek neki, hogy olyan lemmingeknek nevezik őket, akik ezt tudják magukról. Nagyjából ennyi. A Che Guevara tényleg élt, és nem virtuális valóság, elment Bolíviába felkelést csinálni, de agyonlőtték a fasiszták. Teljesen úgy nézett ki, mint a Krisztus, tele van itt is vele a pólója a csajoknak.

Meglesz, Benya, megvesszük azt a hajót. Maximum két év, addig be kell jönnie a kürtőskalácsnak. Se Lolka-Bolka, se lemming, se balekság. Legfeljebb egy kis faszenes kalácssütőt viszünk magunkkal, ami elfér a fuxban. Már ki is gondoltam, üres tűzoltópalackból lehet megcsinálni. Liszt, cukor, faszén mindenhol van, eladjuk majd az araboknak, a fekáknak vagy ahol megállunk, úgysem ismerik sehol. Segíték még addig lerendezni a mutter nyugdíját, mert nem tudjuk pontosan, honnan fogja kapni. Itthonról is, Németországból is jár neki valami. Aztán kimegyünk együtt Hollandba. Már hét-ezerért lehet kapni egy használtat, mert van, aki megy egy kört, aztán vagy befosik az első vihartól, vagy vitorlázgat egy kicsit, megunja, és eladja. Legfeljebb még egyszer ennyibe kerül, míg kipofozzuk, és megvesszük hozzá a felszerelést. Letrélerezük Regensburgig, azután már csak le kell hozni a Dunán.